

samling en Del af Regjeringen, og derfor skulde man besidde sig paa i alle Forhandlinger kun at nævne Ministeriet og lade Regjeringen være, hvad den er, nemlig Regjering. Hertil hører ogsaa Domstolene, idet nemlig disse i mange Punkter ere meddeftagende i Regjeringen og skulle afgjøre mange Regjeringspørgsmaal. Dette vilde være den rette konstitutionelle Sprogbrug. Denne Forsamling staaer ikke umiddelbart lige overfor Regjeringen, vi staa overfor Ministeriet. Vi se jo ogsaa kun Ministeriets Medlemmer komme tilstede og ikke samtlige Regjerings Medlemmer; vi have kun med Ministeriet at gjøre; men vi ere selv en Del af Regjeringen. Maa jeg tilføie en Bemærkning med Hensyn til Ministeriets nuværende høie Chef. Det nuværende Ministeriums Chef har som tidligere Ministre havt det umaadelige Held at kunne inbtage en saadan Stilling, at der var faa Ministre, der som denne Mand havde vundet Tilslutning baade i det ene og det andet Thing; men hvorved? Netop ved at tyske med Opgaver, der staa aldeles stik imod dem, han nu mener skulle være de eiendommelige for det Ministerium, han er kommen ind i. Dengang, nemlig efter den Krig, vi have havt, sølte dette Medlem af Ministeriet sig opfordret til at virke Alt, hvad han kunde, for en fredelig Udvikling her i Landet, og høstede derfor en Hyldest fra alle Sider, som jeg syntes, han skulde tage over med i den Stilling, han nu selv har valgt sig. Nu derimod staaer det faaledes, at Alt sættes udelukkende paa Forsvarsvæsenet, paa Krigsvæsenet, medens det forekommer mig, at hele Stillingen i Europa maatte tale for, at Danmark saa lidt som mulig gjorde sig bemærket i Udlandet ved at lægge hele Bægter i sin Statsstyrelse paa dette Krigsvæsen. Der gives ikke — maa jeg bruge Finantsministerens Udtryk — nogen fornuftig Grund til, at man nu i det lille Danmark, der er blevet mindre, end det var før, skulde overanstrenges sig paa saadanne Opgaver som disse, og hvad der nu sker for vore Dine i Europa, indeholder dog et saa talende Bevis for, at selv de smaa Stater ikke ere prisgivne Vilkaarlighed. Det viser sig netop, at hele Europa opretholdes i dette Lieblit ved Staternes gjensidige Skinsyge, og at det ellersaa slet ikke kan tænkes, at man i den dybeste Fred gaar op og overfalder et lille Land, der søger at løse sin Opgave paa en fredelig Maade. Den høitærede Minister minder mig derfor om den gamle romerske Forfatter, der hedder Virgil, som først skrev et smukt Digt om Landhusholdningen, og som derefter gav sig til at skrive et stort Digt om Krigen, og for at danne Overgangen dertil, da der ikke var nogen, skrev man om ham, at han, som før havde tysket med fredelige Landopgaver, vilde nu — det var ikke hans egne Ord — give sig af med det store Heltedigt. Det forekommer mig imidlertid, at det danske Folk ikke under de nuværende Tidsforhold er opfordret til at skrive store

Heltedigte med Hensyn til Krigen, og jeg vilde ønske, at det høitærede Ministerium vilde saa hurtig som mulig lade den Opgave falde, som det i Virkeligheden ogsaa har ladet falde, saa kunne vi jo tale om Stykkerne. Jeg har tilladt mig væsentlig kun at holde mig til, hvad Finantsloven bør blive. So mere vi gjøre Finantsloven til Noget, hvoraf enhver dansk Statsborger kan faae et tydeligt Indblik i vor hele Statshusholdning, desto mere gavne vi den almene Oplysning, thi den skal i politisk Henseende grunde sig paa en dygtig Indsigt i vort hele Finantsvæsen; men med Hensyn til den Dom, Udlandet skal sælde over os, er det ligesaa vigtigt, at vore aarlige Finantslove indeholde alle de Momenter, der ere nødvendige for at vise, hvad Danmark giver ud til sine forskjellige Statsøiemed. Det er derfor en Bygning, som er værdt at bygge videre paa, og mine Bemærkninger gaa ud paa, at Finantsloven, som den nu er affattet, ingenlunde svarer til sin Hensigt, at give et fuldstændig Indblik i den danske Statshusholdning.

Winther: Den høitærede Regjering har igjennem sin Chef igaar udtalt, at en politisk Debat egentlig ikke hørte hjemme ved Finantslovens Behandling, men det forekommer mig, at da Regjeringen ikke vilde deltage i den ligefrem politiske Debat, som Folkethinget ønskede at reise i Slutningen af forrige Samling, maa den vente, at man griber Leiligheden, hvor den findes, og det har forresten altid været Tilfældet, at den politiske Debat har fundet Sted ved Finantslovens Behandling. Jeg vil ogsaa spørge, hvorledes kan det være anderledes? Naar vi bevilge Statens Midler til Statsstyrelsen, skulde vi da ikke være berettigede til at spørge, hvortil skulle disse Millioner bruges, i hvad Retning gaar Regjeringens Hensigt i forskjellige Henseender? Den ærede Regjerings Chef udtalte ogsaa, at det undrede ham, at man talte saa meget om Reformere ved Finantslovens 1ste Behandling; det var noget forunderligt, thi man kunde dog ikke vente, at han skulde have udeladt f. Ex. Indtægterne af Tolden, fordi han maaske havde i Sinde at gjøre en Forandring i Toldloven. Jeg vil dertil sige, at det forekommer mig, at der ikke er noget Sted, hvor man med større Ret kan tale om Reformere end der, hvor der er Tale om Anvendelsen af Statens Midler. Derfor Indtægten f. Ex. flyder af nogle efter den lovgivende Magts Mening uheldige Rilder, er det da ikke der, at man skal tale om, hvorledes man skal gaa til andre Rilder? Det forekommer mig ogsaa, at naar Regjeringen blot vil se paa Finantsloven, saaledes som den er indrettet, fremgaar det klart, at der i Finantsloven selv er en Plads, hvor finantsielle Reformlove kunne blive optagne, og saa er det en Selvsølg, at de gamle Postter ville forsvinde, naar der træder andre Love i Stedet, men saalænge dette ikke